

Wim Vandekeybus: “Ik heb een beetje mijn eigen religie”

[demorgen.be /podium/wim-vandekeybus-ik-heb-een-beetje-mijn-eigen-religie-be5102e2/](https://demorgen.be/podium/wim-vandekeybus-ik-heb-een-beetje-mijn-eigen-religie-be5102e2/)

Invalid
Date

Zo'n dertig jaar draait Ultima Vez, het gezelschap rond artistieke duizendpoot Wim Vandekeybus, mee. Maar stellen dat Vandekeybus na al die jaren op automatische piloot is gaan draaien, doet de waarheid oneer aan. In zijn nieuwste voorstelling, *Mockumentary of a Contemporary Saviour*, brengt hij zeven verschillende personages uit alle uithoeken van de wereld samen in een post-apocalyptische toekomst, wachtend op hun verlosser, hun messias.

“Je vernieuwt jezelf door het jezelf moeilijk te maken”, legt Vandekeybus uit. “Ik had ook een ensemble dansers kunnen nemen om een nieuwe dansvoorstelling te maken. Maar ik creëer graag, ik doe graag dingen die ik nog niet heb gedaan. De danswereld zit vaak nog naar zijn eigen navel te staren. Daarom hebben we gekozen om verder te kijken: ik ben over de hele wereld op zoek gegaan naar de juiste cast – drie dansers en vier acteurs – en heb met Bart Meuleman een tekst geschreven. Dit is echt een *play*: veel tekst, erg inhoudelijk. Het is moeilijk, omdat de lat hoog ligt.”

Dat de lat effectief hoog ligt, blijkt al uit het concept. De setting? “Een plaats waarin de buitenwereld onleefbaar is. Er is geen waarheid meer, enkel *black noise*.” De opzet? “Een portret van een nieuwe messiasfiguur, in tijden waarin de mensen moeten worden gered. Iets wat mensen misschien ook wel over onze huidige leefwereld denken.”

'Mockumentary of a Contemporary Saviour' – Wim Vandekeybus ©RV Danny Willems

Eigen temperament

In *Mockumentary* komen religie en sciencefiction dus samen. Een ietwat ongewone combinatie, zou je denken. Niet voor Vandekeybus. “Ik ben dit al een jaar aan het voorbereiden, ik heb héél veel gelezen. En sciencefiction sluit qua stijl het meest aan bij wat ik wil doen. Ik heb mij het meest laten inspireren door films uit de jaren 70, zoals *Solyaris*

van Andrei Tarkovsky, en *THX 1138* van George Lucas. Daarin zijn sfeer en menselijkheid heel aanwezig. In scifiverhalen worden nieuwe werelden geschapen, waarin wordt gefocust op andere dingen dan in het dagelijkse leven. In die zin lijkt het eigenlijk een beetje op theater.”

Share

'Ik heb mezelf nooit echt als choreograaf gezien'

Wim Vandekeybus

Tot zover de sciencefictioninsteek. Maar vanwaar komt die fascinatie voor de Messias en religie? Is Vandekeybus zelf religieus? “Niet echt. Ik heb een beetje mijn eigen religie, zeg maar”, lacht hij. “Maar ik ben christelijk opgevoed, en dat vind ik niet negatief. Integendeel: ik heb zo geweldige verhalen leren kennen. Het opofferingsverhaal is een van de meest tragische en dramatische scripts die ooit zijn geschreven. Heel inspirerend ook: vraag maar aan Martin Scorsese, die zowel *The Last Temptation of Christ* als *Silence* heeft gemaakt. Al vond ik die laatste veel klassieker, meer beeldend. Dat wilde ik met *Mockumentary* vermijden. Ik wilde er echt wel mijn eigen draai aan geven. Vandaar ook die titel.”

'Mockumentary' is eigenlijk een filmterm, en het eerste plan was ook effectief om een film te maken. Tot Vandekeybus besloot om het eerst voor de planken te herwerken – hij mag dan wereldberoemd zijn als choreograaf, maar hij laat zich niet graag vastpinnen. “Ik heb mezelf nooit echt als choreograaf gezien”, bekent hij. “Eerder als een maker. Ik vind zelf dat we heel interessante theaterstukken maken – niet alleen *Mockumentary*, maar ook *Oedipus*, *Booty Looting*, *Talk To The Demon*.”

En toch zal het dansen nooit verdwijnen. “Ik wil ook geen klassiek theaterstuk maken – waarom zou ik dat doen? Ik werk met fantastische dansers, én met geweldige acteurs. Zodra je op de planken staat, valt wat mij betreft de scheiding tussen dans en theater weg. Als ik een theaterstuk maak, gaat dat sowieso bewegen. Dat zit in mijn temperament.”